

Sofie's grote geheim.

Tring! Sofie werd wakker. Ze keek op de klok 8:13. "Yes, weekend!" Sofie rende de trap af. Het eten stond al klaar. "Papa?" Zei Sofie. "Wat gaan we vandaag doen?" Haar zusje Jasmijn gaf antwoord: "We gaan naar de bergen! 'Sofie zei: Saaai!" "We gaan toch." Zei papa. "Nou" zei Sofie.

Kleren aan, tanden poetsen, haren kammen, en op naar de bergen! Welken kleren zal ze aan doen? Geen jurk. Die spijkerbroek en...en een

T-shirts. "Opschieten!" "Zo eindelijk klaar!" Zei Sofie. Een minuut later zaten ze in de auto. "Zo" zei papa. "We kunnen gaan." "broem broem, toet toet!" doet Jasmijn. "Kappen!!" zei Sofie. Na een half uur rijden waren ze aangekomen bij de bergen. Sofie stapte als eerste uit. "Wauw!!! Dit is mooi!"

Sofie rende de bergen in. Verderop zag ze een beekje met daarnaast een hele kleine waterval. Toen ze een beetje rechtdoor liep zag ze aan de rechterkant een klein bruin bruggetje. Ze ging er overheen. Toen ze aan de overkant was zag ze een kleine grot. Ze keek naar binnen en ze zag iets heel engs. Griezelige rode ogen die haar aanstaarde. Ze schrok en sprong achteruit. Ze rende terug over het bruggetje en volgde het paadje terug. Maar opeens herkende ze het niet meer. Overal waren paadjes. Ze probeerde zichzelf met fijne woorden gerust te stellen. *Ik heb het me vast ingebeeld. Die ogen waren er vast niet. Ik moet gewoon dit paadje rechts volgen dan ben ik zo weer bij papa en jasmijn.* Maar dit was niet de goede weg. Ze kwam op een mooie plek waar drie bijzondere bloemen stonden die ze niet kende. Grote bloemen, ze leken op tulpen met rode harde bloemblaadjes die in een ronde vorm groeide. Sofie vond de bloemen prachtig. Toen ze goed keek zag ze een beetje beweging in de rechter bloem. Heel langzaam ging de bloem open. Er zat een hele mooie gouden eivormige steen in. Sofie pakte de steen en er zat een zacht goud poedertje op. Ze wilde de steen daar niet laten liggen en nam hem mee terug naar de plek waar al die paadjes waren. Ze hoorde de stem van Jasmijn heel dichtbij, steeds harder. Papa en Jasmijn kwamen over een van de paadjes naar haar toe. Ze omhelsde papa heel stevig.

"Waar was je nou?" vroeg papa. "Oh, nou ik was gewoon even rond aan het kijken. Maar er is niets aan de hand hoor en er is niets gebeurd." zei Sofie. Ze deed haar steen in de rugzak en liep verder met papa en Jasmijn. Het was een vermoeiende dag na al dat wandelen in de bergen.

"Welterusten Sofie", zei mama. Sofie had haar slaapjapon al aan. Ze verheugde zich op morgen. Dan gaat ze met haar vriendin Lisa spelen. Ze gaan morgen naar een super cool park met allemaal trampolines.

Ze hoorde een vreemd geluid bij het open raam van haar kamer. Er vloog een soort magische bol binnen. Die had precies dezelfde kleur als de steen. Daar zat ook een soort van goud poedertje op. Toen de bol op de grond kwam, brak die in twee stukken. Er lag iets op de grond en Sofie ging kijken wat het was. Ze was een beetje bang. Maar toen zag ze dat het een armbandje was. Op de voorkant zat een mooi blauw vlindertje en de rest was goud. Ze deed hem om haar pols om te passen. "Oja, de steen!" Sofie liep zacht haar kamer uit om de steen te pakken maar door de wind viel haar deur met een klap dicht. De deur van de kamer naast haar ging open en Jasmijn kwam tevoorschijn. "Wat is er aan de hand?" Sofie verzoon een smoes. "O niets ik moet even plassen". Jasmijn ging terug naar haar bed en Sofie sloop de trap af. Haar

ouders hadden niets in de gaten. Ze pakte snel de steen uit haar rugzak en legde het op haar nachtkastje. Ze legde het vlinderarmbandje ernaast en ging slapen.

Midden in de nacht hoorde ze een kraak. Ze deed haar lampje aan en keek naar haar steen. Er zat een breuk in. Er verschenen steeds meer breuken en toen brak de steen in twee stukken. Ze zag dat er een heel schattig diertje in zat. Ze bekeek het dier goed en zag de opvallende ogen. "Oja, de rode ogen in de grot". Dit dier had geen rode maar blauwe ogen. Hij kroop over het nachtkastje en toen zag Sofie dat hij vleugels had. Het leek wel een draakje! Ze legde het lieve draakje op haar kussen en ze viel in slaap.

De volgende ochtend was het draakje geen draakje meer maar een DRAAK! Ze deed het mooie vlinderarmbandje om en hoorde ineens dat de draak iets zei: "Ikke huis. Ikke mama." En hij vloog het raam uit en verdween in de verte.

Die dag kon Sofie niet echt lekker spelen in het trampolinepark met haar vriendin Lisa. Ze dacht alleen maar aan de draak. Ze gaf de draak een naam in gedachten. *Wat zou een mooie naam zijn? Spike misschien? Ja!*

Toen ze die avond ging slapen hoopte ze dat de draak terug zou komen. Ze had het armbandje nog om.

Ze werd midden in de nacht wakker. Door het open raam vloog Spike binnen. Hij stond midden in haar kamer. Wat was hij groot geworden! Hij begon te praten en zei: "Kom je op mijn rug, dan mag je mee vliegen. Dat is echt is echt super leuk!" "Kan jij praten?" vroeg Sofie verbaasd. Spike zei: "doe je armband eens af?" Toen begon Spike verder te praten. Nou ja. Ze hoorde alleen maar *brul brul brul brul*. Toen deed ze haar armbandje weer aan en kon ze hem weer verstaan. Sofie zei: "oké, ik wil graag mee op je rug. Waar gaan we heen?" "Stap maar op mijn rug, dat zal je wel zien" En ze vlogen samen door het raam. Ze herkende de route, van toen ze naar de bergen ging met papa en Sofie. "We gaan naar de bergen!" Ze vlogen precies dezelfde route, langs het bruggetje, de waterval en de kleine grot. "Zie je die kleine grot?" vroeg Spike. "Ja" zei Sofie. "Eng he?" "Nee joh, helemaal niet. Daar woont mijn broertje. Dat heb ik gister nacht ontdekt." Zei Spike. Nu begreep Sofie dat die opvallende rode ogen, de ogen waren van zijn broertje. Net zulke mooie opvallende ogen als die van Spike. Drakenogen! "Ga je mee op bezoek bij hem? Ik wil hem graag aan je voorstellen." Zei Spike. Ze vlogen naar de grot en daar zat zijn broertje. "Hoi Sky!" riep Spike. "Wat een mooie naam" zei Sofie. "Spike en Sky, de drakenbroers. Hoe oud ben jij?" Sky zei: Ik ben veel eerder geboren dan Spike, ik ben al 3 jaar. En jij?" "Ik ben net 10 jaar geworden." Zei Sofie. "Vlieg je een stukje mee?"

En daar vlogen ze door de lucht. Sky, Spike en Sofie. Ze vlogen in het donker, over de bergen een stukje over de zee. Het maanlicht was prachtig. Sky zei gedag en vloog terug naar zijn grot in de bergen. Spike en Sofie gingen naar huis. Op weg naar huis vroeg Sofie: "Spike, kom je morgen weer?" "Graag" zei Spike. En vanaf die dag had Sofie een groot geheim en een nieuwe beste vriend.